



Ἱερώτατε Μητροπολίτα Μιλήτου, ὑπέριτμε καί ἔξαρχε Ἰωνίας, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Απόστολε, Ἠγούμενε τῆς ἐν Χαλκιδικῇ Ἱεράς καθ' ἡμᾶς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καί εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἦμνοῦντες τόν ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ ἐνδοξαζόμενον ἐν Τριάδι Θεόν, τιμῶμεν καί ἐφέτος τήν πανίερρον μνήμην τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας. Παρόντες ἐν πνεύματι καί συμπανηγυρίζοντες μαζί σας εἰς τήν Ἱεράν Πατριαρχικήν καί Σταυροπηγιακὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας, προσκυνοῦμεν εὐσεβοφρόνως τό τίμιον σκῆνωμα αὐτῆς.

Οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοὶ τρέφομεν μέγαν σεβασμόν πρὸς τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας, διδασκόμεθα ἐκ τοῦ βίου καί τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν καί ἐπικαλοῦμεθα τήν μεσιτείαν αὐτῶν πρὸς Κύριον, ἐν ἐπιγνώσει ὅτι ἡ ἀγιότης εἶναι μετοχή εἰς τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ, τοῦ «μόνου Ἁγίου», ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ, τῇ «κοινωνίᾳ τῶν ἀγίων», ἐν τῇ ὁποίᾳ βιοῦται καί ἀποκαλύπτεται ἡ ἐσχατολογικὴ κατεύθυνσις καί προοπτικὴ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Ὁρθῶς τονίζεται ὅτι ἡ ἀγιότης ἀποτελεῖ ἐκκλησιολογικὴν ἔννοιαν.

Ἡ Ἁγία Ἀναστασία ὑπῆρξεν εἰς τόν ἐπίγειον βίον της ὑπόδειγμα θυσιαστικῆς, οὐ ζητούσης τὰ ἑαυτῆς ἀγάπης, ἐπιχέουσα ἔλαιον καί οἶνον ἐπὶ τὰς πληγὰς τῶν πασχόντων, τρέφουσα τοὺς πεινῶντας, ἐπισκεπτομένη καί ἀναπαύουσα τοὺς ἀσθενεῖς, ἐνισχύουσα φιланθρώπως τοὺς ἐν ποικίλαις ἀνάγκαις, στηρίζουσα τοὺς ἐγκλειστούς ἐν φυλακαῖς καί πορευομένους πρὸς τό μαρτύριον ὁμολογητᾶς τῆς πίστεως. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἰδικῆς της μαρτυρίας, οὐκ ἐφείσατο τῆς ζωῆς αὐτῆς, παραδοῦσα ἑαυτὴν θυσίαν ἄμωμον τῷ Σωτῆρι Χριστῷ. Καί ἐν οὐρανῷ, ἡ Ἁγία οὐκ ἐπαύσατο πρεσβεῦειν πρὸς Κύριον ὑπὲρ ἡμῶν, παρέχουσα ἰάσεις παντοδαπὰς τοῖς πίστει προσιοῦσι καί αἰτουμένοις ἐκ καθαρᾶς καρδίας τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ.

Ἀποτελεῖ τιμαλφεστάτην θεῖαν δωρεάν τό γεγονός ὅτι ἡ Ἁγία Ἀναστασία εἶναι ἔφορος καί προστάτις τῆς καθ' ὑμᾶς Ἱεράς Μονῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τόπον «βιωμένης πνευματικότητος», ὅπου πολυάριθμοι πιστοὶ εὐρίσκουν παραμυθίαν καί ἀπαντήσεις εἰς τὰς ὑπαρξιακάς των ἀναζητήσεις. Εἰς τόν χῶρον τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ μοναστικὸς, ἀσκητικὸς καί δοξολογικὸς βίος εἶναι ὑπόμνησις πρὸς πάντας, ὅτι ἡ ἀληθὴς πατρὶς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐπουράνιος Βασιλεία τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, τό χριστοτερπές φρόνημα τῶν μοναστῶν συμπυκνοῦται καί ἐκφράζεται εἰς τό καρδιακόν «Ἀμήν» καί εἰς τό «ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου». Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ ζωὴ καί ἡ «ἀληθεστάτη ἐλευθερία» των δέν τρέφεται ἀπὸ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ κόσμου καί τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ὑπέρβασίν της ἐν ὀνόματι τῆς ἀφοσιώσεως, ψυχῇ τε καί διανοίᾳ καί σώματι, εἰς τό «ἐν, οὗ ἔστι χρεία» (Λουκ. ι', 42).

Μέ αὐτάς τάς σκέψεις καί τά αἰσθήματα, μετέχοντες τῆς εὐφροσύνης ὑμῶν, Ἰερώτατε ἀδελφέ, τῶν μελῶν τῆς ἀδελφότητος καί τῶν προσκυνητῶν, εὐχόμεθα πᾶσιν ὑμῖν ἐπί τοῖς Χριστουγέννοις, ταῖς λοιπαῖς ἑορταῖς τοῦ Ἁγίου Δωδεκαημέρου καί ἐπί τῷ ἐπερχομένῳ νέῳ ἐνιαυτῷ τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου, ὑγείαν κατ' ἄμφω ἀκλινῇ, πλουσίαν καρποφορίαν ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καί πᾶσαν ἄνωθεν εὐλογίαν, ἐπικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς, πρεσβείαις τῆς Ἁγίας καί Θαυματουργοῦ Μεγαλομάρτυτος Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας, τήν ἀείρουτον χάριν καί τό ἄπειρον ἔλεος τοῦ Κυρίου τῶν ὅλων καί Θεοῦ τῶν θαυμασίων.

9, βικγ' Δεκεμβρίου κα'

Ἐπισημειωθεὶς  
Ἐκ τῆς ἀδελφότητος ἀγαθότης ἰν χειρὶ ἀδελφῶν β.